

Cặp kính không màu

Trọng Huân

Vợ chồng hắn dọn đến khu nhà ấy. Hắn mới cưới vợ. Cuộc sống chung đặng chắc bố hắn nghĩ bất tiện, tuy nhà rộng ba bốn phòng, chỉ có bố mẹ, vợ chồng hắn và cô em gái. Hắn chẳng phản đối, cứ thờ ơ như cái lần bố thông báo chạy cho hắn vào làm liên doanh. Nơi dọn đến là ngôi biệt thự thời Pháp người ở chen chúc không biết bao hộ, hắn không quan tâm. Trước hôm chuyển nhà, hắn ngồi, bố hắn nói: Chỗ ấy tuy chật chội, hai phòng, năm chục mét vuông, chưa kể công trình phụ, nhưng đường xá tiện, lại ngay trung tâm. Bố hắn hoả hồng lại. Ông sẽ chạy hợp đồng sang tên cho hắn. Ông tính, nếu sau này nhà nước hoá giá càng hay, bằng không phải chuyển thì cũng bồi thường thoả đáng, chẳng đi đâu mà lo, ông tính chán rồi. Nghe bố nói hắn ngáp, tháo cặp kính dày cộp đến năm sáu đi-ốp, lau. Hắn không thông báo chuyển nhà mới, sáng mấy đứa bạn phổ thông vẫn đến. Đã giải thích, tắt cả khoản gọn cho cứu vãn, vậy mà họ vẫn xằng xái vác vác khiêng khiêng, kê chỗ này, chuyển chỗ kia. Thật đến lạ! Thôi mặc xác chúng. Buổi trưa dọn nhà, không biết vợ hắn chuẩn bị lúc nào kịp tổ chức bữa ăn mừng nhà mới cùng bạn bè đến giúp. Không khí thật ồn ào bức bối. Hắn không thích. Nhìn đám mặt đỏ như gà chọi, mồm miệng nhẩy mỡ, tranh nhau nói, hắn khó chịu quá! Đúng là rượu bia vào một lũ say, nhà hắn như cái chợ. Chuyển nhà thì có gì đáng ốm tỏi? Họ làm như sự kiện lớn trong đời. Lúc thằng bạn ngà ngà say, bê cốc bia đến, hắn biết lại kiểu diễn văn tâm sự. Y rằng vậy. Hắn sốt ruột nhưng cố nhẫn nại. Tiếng thằng bạn:

- Ông nhớ... ông là đứa sướng... Cưới vợ... nhà riêng. Ông biết không, trong lũ phổ thông, thằng Tuấn cưới vợ hai con rồi vẫn núp bóng bố mẹ; thằng Tùng... ha ha, chưa cưới được vì không kiếm nổi chỗ kê giường. Còn cái thằng tôi, nhà ba nhân mạng sống trong 18 mét vuông, gồm cả ăn ngủ... chót vót tầng tư khu lấp ghép. Mừng... mừng!

Lũ bạn nhao nhao hưởng ứng. Hắn nhắm mắt uống thứ nước nhăng nhặng đắng, cái chỉ làm người ta tức bụng và... đi đại. Buổi ăn mừng nhà mới cũng đến chầu kết thúc. Sau khi tiễn thằng bạn cuối cùng, cái thằng say cứ bá lấy vai hắn tâm sự, cảm động mừng cho hắn, hắn thờ phào đóng sầm cửa. Vợ hắn hơi ngờ ngàng.

Nhà hắn chỉ xích xe, đẩy cửa, tông vào là giang sơn riêng. Hắn chẳng rõ khu nhà này có những ai, kê cả phòng nhà đối diện. Còn trong khu đều biết: cặp vợ chồng mới dọn tới, cô vợ trẻ xinh xẻo, nhanh nhẩu, anh chồng đeo cặp kính dày cộp, không màu. Dọn nhà vài tháng, chiều đó đi làm về hắn thấy vợ đang lúi húi trong bếp. Một loáng vợ hắn bung lên cốc nước cam.

- Kia, anh mệt phải không? Anh uống đi cho mát. à, em mua được con cá quả tươi quá. Anh thích ăn món gì, em nấu ách nhé?

- Gì cũng được.

Giọng hắn dừng dừng. Mặt người vợ trẻ xị xuống, song cô kìm lại được. Nửa năm chung sống, cô hiểu tính chồng vậy. Có thể công việc ở liên doanh vất vả, tháng mấy trăm đô, chắc phải làm việc căng thẳng. Đã định xuống bếp rồi, cô lại đứng ngắm chồng uống nước.

- Khổ thân bà cụ Tí quá!

Tiếng vợ hắn. Hắn nhìn cô ta khó hiểu. Chẳng rõ Tí, Tẹo là bà nào. Đoán được ý nghĩ của chồng, cô vợ khanh khách cười, giải thích:

- Bà cụ Tí, phòng đối diện với nhà mình. Cụ gần bảy mươi, cụ ông mất rồi. Nhà chỉ hai mẹ con. Trước cụ ông là nhà văn. Giờ nhà đã bán mà anh con trai ngoài ba mươi vẫn không nghề nghiệp. Nghe nói còn hút hít, nghiện ngập. Bà cụ hôm qua sang đây kể chuyện rồi khóc. Cả nhà có cái ti vi đen trắng là đáng giá nhất mà con cũng mang bán.

Đến đây hắn không im được nữa.

- Thôi thôi... cô đừng có dấy vào việc của nhà người... Mà nó lại là dân nghiện...

- Nhưng khổ thân bà cụ quá, gần bảy mươi...

- Không nhưng gì cả. Hấn cắt ngang làm cô vợ hơi tên. May có tờ giấy bạn bè nhắn, cô chữa ngượng đưa cho chồng.

- Anh Thuý trưa ghé qua đây, nhắn, có anh gì cùng lớp, người Hải Dương, bỏ mắt. Sáng mai các anh ấy tập trung về viếng. Mọi thứ đã chuẩn bị. Giờ và điểm hẹn ghi trong giấy. “Hừ, mãi tí tịn Hải Dương. Bỏ thằng bạn thời đại học, nào biết mặt ông ấy mồm ngang mũi dọc ra sao. Giá gặp ngoài đường cũng không biết mà chào. Thế mà nay chết, đi viếng.” Hấn không đi. Thấy vậy người vợ trẻ tỏ ý bần khoản. Sau dịp ấy vợ hấn ốm nghén, không ăn uống gì. Một mình, tiện hấn mua chiếc bánh mì. Rồi vợ sảy thai. Bẵng đi một dạo nhà hấn chẳng nấu nướng. Giờ vợ hấn đã khoẻ nhưng ít thấy cô ta bày vẽ như trước nữa. Hấn nào để ý, chỉ thoáng nghĩ, càng tiện, đỡ lách kích. Như dịp hấn tiếp bà mẹ nuôi thời sơ tán Mỹ ném bom, bà đến chơi, chỉ làm cú phôn cơm hộp có sao đâu. Tối đó bỏ cặp tài liệu ra, hấn mãi mê xem. Nghe cửa ken két, quay lại thấy vợ đi đâu về. Thoáng mùi nước hoa. Lúc ấy có lẽ khuya quá rồi, vì hấn ngáp mấy bận và rất buồn ngủ. Sáng hôm sau hấn dậy hơi muộn. Đường đông tắc mấy lần, hấn phải phi xe nhanh. Bất chợt cái cặp văng ra, phanh gấp mà xe vẫn lao thêm chục thước. Quay xe lại, hấn ngơ ngơ tìm. Đâu đó có tiếng gọi:

- Chú ơi!... Đây này... Khô , bần hết cả rồi!

Bà hàng rau nhặt lên đưa cho hấn. Lớ ngớ thế nào bà buột tay làm giấy tờ trong cặp bung ra. “ Hừ, để yên cho người ta. Rách việc”- hấn khó chịu nghĩ vậy. Xếp lại, hấn chợt nhớ đêm qua tập tài liệu bỏ ra đọc chưa cho vào. Lại phải quay về. Đến nhà, đi về mắt toí cả tiếng. Mở khoá hấn vội vã đến bàn làm việc. Kia rồi, tập tài liệu... Chợt hấn nghe tiếng thở hổn hển, tiếng giường kéo kẹt. Nhìn chiếc ri đô kéo lửng, không tin ở mắt mình, hấn tháo kính lau: Trên giường, hai cặp đùi chân trắng nõn, bó bện...

1996